

سیاست راسیستی و اقدامات غیر انسانی دولت دانمارک

دانمارک یکی از کشورهای پیشتاز در موج نژادپرستی اخیر اروپا است. اگر در فرانسه لی‌پن و در اطریش هایدن جریان نژادپرستی را رهبری میکند، در دانمارک رهبری جنبش نژادپرستی در دست حزب لیبرال است. دور قبلی انتخابات این کشور تبدیل به مسابقه سیاست‌های نژادپرستانه میان احزاب پارلمانتاریست دانمارک شد. ممنوعیت ازدواج مهاجران و پناهندگان با فردی در کشور سابق، حذف کمک‌هزینه اولیه به مهاجران و پناهندگان و نکاتی از این قبیل در راس شعارهای کمین انتخاباتی حزب لیبرال دانمارک بود. فضای سیاسی دانمارک در دوره اخیر چندان راسیستی و غیر انسانی گشت که تمیز دادن احزاب راسیست و غیر راسیست در مضحکه انتخاباتی دانمارک دشوار بود. پس از وضعیت جدید ناشی از وقایع ۱۱ سپتامبر، فشارها بر پناهندگان و دانمارکی‌های غیر سفید بشدت افزایش یافت. تبعیض در ادارات و محیط کار، بویژه نسبت به کسانی که ظاهر و زبان آنان نشان‌دهنده خارجی بودنشان است، بسیار معمول است. طرح ایجاد قرنطینه برای «گروه‌های خطرناک مسلمانان» یکی از موضوعات داغ و رای جمع‌کن احزاب سیاسی دانمارک در دوره اخیر بوده است. در حال حاضر، پناهندگانی که ماه‌ها پیش بوسیله هیئت اعزامی دانمارک از طریق سهمیه کمیساریای پناهندگان سازمان ملل به این کشور انتقال یافته‌اند برای تردد و مسافرت به کشورهای همسایه باید اجازه‌نامه رسمی پلیس داشته باشند.

مدتی پیش هیئت اعزامی دانمارک به مقر کمیساریای پناهندگان سازمان ملل در ترکیه رفت تا «وظیفه انساندوستانه» خود مبنی بر پذیرش و انتقال تعدادی از پناهجویان از ترکیه به دانمارک را انجام دهد. در نتیجه، حدود ۲۲۵ نفر که غالباً نیز از کردهای ایرانی بودند در ماه نوامبر ۲۰۰۲ به این کشور انتقال یافتند. به این عده، قدری اسباب کهنه و دست دوم جهت اسکان میدهند که برخی از وسایل برقی موجود، قابل استفاده نبوده است. اینان همچنین امکان رفتن به کلاس زبان، بصورتی که سابقاً در دانمارک معمول بود را نیافتند. در مقابل از طرف مسئولین مربوطه به آنان گفته میشود که شما میتوانید آغاز به کار کرده و ساعتی ۲۸ کرون دریافت کنید. این مبلغ نیز سپس به ۱۱ کرون، چیزی معادل ۱ دلار در ساعت کاهش می‌یابد. مسئولین دولتی دلیل این تجدید نظر در «دستمزد» پناهندگان تازه وارد را اشتباه لفظی در توضیحات قبلی بیان میکنند. این عده در همان ماه‌های اول در میابند که فشار مالی و نبود امکانات، زندگی سختی را به آنان تحمیل کرده است. از همین رو اقدام به ارسال نامه و ملاقات با مسئولین در شهرهای مختلف کرده و خواستار رسیدگی به وضع خود میشوند. بتدریج اما آشکار میگردد که رفتار نهادهای دولتی تحقیرآمیز و سرکوبگرانه است. نه فقط نهادهای دولتی، بلکه یک دبستان از حضور یکی از کودکان در مسافرت دانش‌آموزان همکلاس او، به بهانه ندانستن زبان ممانعت بعمل می‌آورد. همچنین در مواردی بیمارستانی از پذیرش چند بیمار خودداری میکند. اگرچه این عده بعنوان شهروندان و تبعه دانمارک پذیرفته شده بودند، اما با آنان مانند اسرای جنگی و محروم از هرگونه حقوق اولیه رفتار میشود. از همین رو نیز تعدادی از این گروه از پناهندگان، علیرغم اینکه در شهرهای کوچک و پراکنده اسکان داده شده بودند، با یکدیگر تماس گرفته و آغاز به حرکات اعتراضی میکنند. تجمعات اینان در مقابل دفاتر شهرداری شهرهای مختلف، از جمله له‌ویگ با بی‌تفاوتی و سرکوب مواجه میشود. این اعتراضات کمان تداوم دارد. اما بدلیل عدم سازماندهی حرکات مزبور و غیاب یک جریان انقلابی چشم‌انداز روشنی در قبال چنین اعتراضاتی وجود ندارد. مبارزات پناهندگان و اقلیت‌ها که غالباً نیز بخشی از مبارزات استعمارشوندگان و متحدین جنبش کارگری است، اما با این وجود در نبود نهادهای رادیکال کارگری و انقلابی، این اعتراضات معمولاً مبدل به ابزاری در دست گروه‌های فرصت‌طلب و ناسیونالیست برای دم تکان دادن در نزد نهادهای دولتی و کسب مقبولیت در نزد سیستم سیاسی سرمایه میشود. با این وجود اعمال فشار و سازماندهی حرکات اعتراضی با اتکاء به نیروی مستقل خود تنها راه موجود است.

سیاست‌های سرکوبگرانه دولت دانمارک، همانند دولت هلند، بر علیه پناهجویان و بویژه گروه‌هایی که طبق قوانین کذایی همین سیستم، شهروند جامعه محسوب می‌شوند شرم‌آور و ضد انسانی است. حق انتخاب محل اسکان و کار جزو ابتدایی‌ترین حقوق انسان است. تمامی قوانین و نهادهای موجود در این رابطه، حتی نهادهایی که هویت خود را دفاع از «حقوق قانونی» پناهندگان تعریف میکنند، نقشی جز اعتبار بخشیدن به پایمال شدن این حق اولیه ندارند. کمونیست‌های انترناسیونالیست اقدامات وحشیانه دولت دانمارک علیه پناهندگان و بویژه شیوه‌های ضد انسانی آن در رابطه به ۲۲۵ تن از شهروندان جدید این کشور را بشدت محکوم میکنند.

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

بهمن ۱۳۸۱